

Barbora Jungmannová si pro svoji diplomovou práci vybrala poměrně komplikované téma, zvláště když se rozhodla zpracovat ho nejen z historického hlediska, což se nabízelo, ale využít také interdisciplinárních přístupů a svých znalostí z filozofie a teologie a pokusit se postihnout mnohem komplikovanější myšlenkovou podstatu problému, to znamená nastínit vývoj ariánské hereze nejen v politickém a politicko-náboženském, ale také teologicko-filozofickém kontextu.

Vzhledem ke sledované problematice rozdělila autorka svoji práci do čtyř základních celků. V prvním z nich nastínila vývoj křesťanské církve a jejích názorů i myšlenkové bohatství antické filozofie, jež předcházely zrodu ariánství. Ve druhé části se věnovala vystoupení a názorům kněze Areia, a to v širokém politickém i ideovém kontextu. V rámci třetí kapitoly přiblížila šíření ariánství u jednotlivých germánských národů a v poslední ústupu a zánik této hereze v době panování císaře Justiniána I. Dle mého názoru zvládla Jungmannová svůj úkol nepochybně na velmi dobré úrovni a sledované téma osvětlila nejen z mnoha aspektů, ale v některých směrech také do značné názorové hloubky. Její práce má logickou strukturu, vychází z analýzy velkého množství pramenů, které autorka podrobně představila v úvodu své práce a pokusila se o jejich klasifikaci, což je chvályhodné, i mnohajazyčné odborné literatury. Jungmannová se nejen snaží uplatnit svůj názor na sledovanou problematiku, ale také nastiňuje, a to nejen v závěru své práce, možné směry dalšího bádání, což považuji za velmi pozitivní.

K obsahu práce mám jen několik drobných poznámek. Zajímalo by mě, proč autorka ponechala až na kratší pasáž na konci poslední kapitoly stranou Langobardy, kteří byli rovněž ariány a vyznávání této hereze u nich přetrvalo nejdéle, jak sama poznamenává. Za příliš zjednodušené považuji tvrzení, že římsští císaři museli často přislíbit půdu do dědičného držení Germánům, což přispělo k proměně antického zřízení směrem k feudalismu. (s. 1-2) Vůbec pak nemohu souhlasit s tím, že patriarcha byl biskupem spádového města, kterému byl nadřazen metropolita (s. 10), a celý výklad o církevních metropolích považuji za poněkud zmatený. Kam se autorce ztratil antiochijský nebo římský patriarcha?

Po obsahové stránce zajímavá práce byla bohužel poznamenána spěchem, s nímž byla evidentně dokončována, a v jeho důsledku jistou nepozorností. Pro další použití bych proto doporučovala text znovu upravit po stylistické a gramatické stránce, precizněji formulovat myšlenky, o jejichž přesné vyjádření autorka usiluje, odstranit překlepy (například *De Bellus*,

Historia francorum) a drobné gramatické chyby a opomenutí (interpunkci, shodu podmětu s přísudkem, tvary zájmena jenž, střídání velkých a malých počátečních písmen u výrazů Mesiáš - mesiáš, ani Žid nebo žid nelze používat libovolně ad.). Nikáia (nikoliv Níkaia) je řecké město, a proto by jeho název měl být uváděn v řecké podobě, nikoliv latinsky jako Nicea - už vůbec pak nelze obě varianty střídat. Naopak římská provincie se jmenovala Dacia - Dácie nikoli Dákie. Číslo poznámky patří v textu vždy až za interpunkci, ať je to čárka nebo tečka. Až na tato gramatická pochybení je předložená práce z formálního hlediska v pořádku a obsahuje pečlivě zpracovaný poznámkový aparát, jemuž lze vytknout jen to, že nestandardně opakuje u každé citace kompletní bibliografický údaj.

Diplomová práce Barbory Jungmannové má navzdory vzneseným výtkám solidní úroveň. Je dobře obsahově strukturovaná i odborně zpracovaná, formální, stylistická i jazyková stránka textu odpovídají daným požadavkům. Autorka předvedla dobrou práci s prameny i s odbornou literaturou.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem doporučuji diplomovou práci Barbory Jungmannové k obhajobě a navrhuji ji klasifikovat známkou velmi dobře.

Praha, 2. září 2013

doc. PhDr. Dana Picková, CSc.